

“Islık da alıyor muydu?”

Oyun parkını biliyorsunuzdur. Üç yıl önce çevresine akasya fidanları dikilmişti. Şimdi o fidanlar büyüyüp koca koca ağaçlara dönüştüler.

Akasya ağaçlarının önünden geçen yol, az ötede Erdem Sokağı adını alır. Sokağın iki yanında evler, bir manav, iki bakkal dükkânı, bir kasap, bir terzi ve bir de banka vardır.

Erdem Sokağı’nda ilerlerken, yeni yapılmakta olan on katlı koca bir apartman da çarpıp gözünüze. Tepesinde de, başaşağı çevrilmiş dev bir “L” harfini andıran yüksek inşaat vincini görürsünüz. İşte bu yeni apartmanın hemen bitişiğindeki üç katlı yapı, sekiz numaralı evdir.

Günün birinde bankadan çıkan bir adam, sekiz numaralı evin üçüncü kat penceresinde bir at gördü ya da gördüğünü sandı.

“Bak, bak!” dedi arkadaşına heyecanla. “Yukarı bak! Üçüncü katın penceresine!..”

Adamın arkadaşı o sırada bankadan aldığı paraları bir kez daha saymakla uğraşıyordu. Başını kaldırıp baktığında, pencerede bir şey göremedi.

“Ne oldu?” diye sordu. “Tuhaf bir şey mi vardı?”

“İnanılır gibi değil!” diye güçlkle konuştu beriki. Kaşlarını çatmış, hâlâ şaşkınlıkla pencereye bakıyordu. “Olur şey değil doğrusu!”

“Yahu kardeşim, ne gördün?”

“Söylesem inanmazsın!”

“Sen hele bir söyle de, inanıp inanmayacağımı düşünüyüm.”

“Bir at pencereden başını çıkarmış, dışarı bakıyordu.”

“Haklısın, inanmadım. Böyle saçmalık da duymadım hiç.”

“Ama gerçekten gördüm. Tıpkı insan gibi ciddi ciddi izliyordu gelip geçenleri.”

“Islık da çalıyor muydu bir yandan?”

“Sen alay et istediğin kadar! Gördüm diyorum sana! Üçüncü kat penceresinden bir at bakıyordu.”

“At ha? Yani bildiğimiz dört ayaklı, uzun kafalı, kuyruklu hayvanlardan, öyle mi? Hani kişner ve hızlı koşar...”

“Gevezeliği bırak. Ben atın ne olduğunu biliyorum. Pencerede at gördüm diyorsam, gerçekten gördüm.”

“Öyle sanmışsındır. Belki cama bir gölge vurmuştur. Bir ışık oyunu olabilir. Nasıl olduğunu bilmem ama yanılıyorsun işte.”

Pencerede at gören ya da gördüğünü sanan adam bu sözlerle rahatlar mı hiç? Üstelik arkadaşının kendisine inanmaması da canını sıkı-mıştı. Başını kaşıyarak, sekiz numaranın tam karşısına gelen yerdeki manavın yanına gitti.

“Pazar ola usta” dedi.

Manav elmaları parlatmayı bıraktı.

“Buyur beyim” diye karşılık verdi. “Ne istersin? Elmalar taze. Domates de yeni geldi. Kaç kilo tartayım?”

“Domates falan almak istemiyorum” dedi adam. “Bir şey soracaktım sana.”

“Buyur sor” dedi manav. “Buraları avcumun içi gibi bilirim. Adres danışmak için benden iyisini bulamazsın.”

“Şey... Adres sormayacağım.”

“Ya ne soracaksın?”

“Şu karşıdaki üç katlı ev var ya...”

“Yeni yapılan apartmanın bitişiğini mi diyorsun?”

“Tamam, o işte. Nasıl söylesem, bilmem ki... O evin üçüncü katında...”

Çevrede iyi yürekli ve sabırlı bir insan olarak tanınan manavın bile sabrı taşmak üzereydi.

“Ne soracaksan çabuk sor arkadaşım. İşim gücüm var benim.”

Adam bütün cesaretini toplayıp bir çırpıda sordu:

“O evin üçüncü katında at mı besliyorlar?”

Manav elini kulağına götürdü:

“Ne dedin, tam anlayamadım? At demişsin gibi geldi.”

“Evet, öyle dedim.”

“Yani bildiğimiz at, he mi? Beygir dediğimiz?”

“Evet, ondan.”

“Üçüncü katta, he mi?”

“Evet. Üçüncü katta. Az önce üçüncü katın penceresinden bir at bakıyordu.”

“Anlaşıldı arkadaş” diye söylendi manav. “Bak, bizim sokağın alt başında bir çeşme vardır. Git oraya, kafanı güzelce bir sok suyun altına. Rahatlarsın. Senin başına güneş geçmiş olmalı. Bu sıcaklarda görülür bazen.”

Adam bir şeyler mırıldandı ama arkadaşı çekti kolundan:

“Hadi gidelim. Gerçekten başına güneş geçmiş senin.”

İkisi ağır adımlarla yürüyerek uzaklaştılar. Pencerede at gören ya da gördüğünü sanan adam, ikide bir dönüp sekiz numaranın üçüncü kat penceresine bakıyordu.

Sorun var mı, yok mu?

Erdem Sokağı'ndaki sekiz numaralı evin üçüncü katında oturan Mehmet Bey, akşamüzeri yorgun argın evine dönüyordu.

Büyük yapıda çalışan işçiler henüz paydos etmemişlerdi. Yapının tepesinde dev bir elektrik direği gibi dikilen vinç, homurtuyla çalışıyordu. Upuzun yatay kolunun ortasından sarkan tele bağlı kocaman sepet hiç durmuyordu. Aşağıdan yukarı ve sağdan sola gidip geliyor, yerden yüklenen tuğla ve öteki yapı malzemelerini üst katlara çıkarıyordu.

Bir komşusu Mehmet Bey'e bu vincin bir seferde iki ton taşıyabildiğini söylemişti. Uygarlık sürekli geliyordu doğrusu. Eskiden evler ne büyük zorluklarla yapılırdı! Oysa bu güçlü, uzun kollu vinç ve çağdaş araç gereçlerle en yüksek yapıları kurmak bile çocuk oyuncağı sayılırdı.

Mehmet Bey manavın önünde durdu. "Çocuklara meyve götürüyüm" diye düşündü.

"İyi akşamlar doktor bey" dedi manav.